

Čís. 1718.

Směnečné řízení.

Návrh na vydání směnečného platebního rozkazu nelze zamítnouti z důvodu, že v něm nebyla vytčena lhůta k plnění. Zůstal-li následkem toho po této stránce neúplným i sám směnečný platební rozkaz, dlužno zjednatí nápravu v rozsudku, třídní lhůta běží však v tomto případě teprve od pravomoci rozsudku.

Pouhým popřením směnečného nároku v námitkách nezajišťuje si žalovaný právo, by pak za řízení obrany přesně konkretisoval a opodstatnil.

Ustanovení § 406 c. ř. s. platí i v řízení směnečném. Pariční lhůta běží pak teprve od pravomoci rozsudku.

Nebyla-li nedomicilovaná směnka v den splatnosti předložena přijateli k placení, pobude směnečný věřitel nároku na úroky do podání žaloby a útraty žaloby, předpokládajíc, že dlužník zaplatí směnečný dluh hned po doručení žaloby.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, Rv I 640 22.)

Ve směnečném platebním rozkazu nebyla uvedena pariční lhůta. Teprve v rozsudku prvního soudu, jímž byl směnečný platební rozkaz ponechán v platnosti, uvedena byla pariční lhůta třídní ode dne pravomoci rozsudku. Odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu z těchto důvodů: Odvolatel vytýká především, že v žalobním žádání nebyla uvedena lhůta platební, že proto návrh na vydání platebního rozkazu neodpovídal předpisu § 557 c. ř. s. a že již z toho důvodu neměl platební rozkaz býti vydán. K názoru tomu nelze přisvědčiti. Žalobkyně předložila prvopis směnky, o jejíž pravosti nebylo důvodu pochybovati a žádala za vydání směnečného platebního rozkazu. Tím vyhověla podstatným podmínkám, vyžadovaným v § 557 c. ř. s. Když v žalobním návrhu žádá se také, by žalovaným bylo uloženo, aby po případě »v téže lhůtě« podali své námitky, je z toho vidno, že pouhým přehlédnutím vynechána byla v návrhu doba platební a nelze v nedopatření tom shledávati vadu, jež by odůvodňovala zamítnutí návrhu na vydání platebního rozkazu. Vždyť třídní lhůta ku splnění závazku směnečného je stanovena kategorickým předpisem zákona samého (§ 555 c. ř. s.) a soud jinou lhůtu ani stanoviti nesmí. Návrh vyřízen byl povolovacím razítkem na žalobě samé a v důsledku toho neobsahuje ani platební rozkaz lhůty platební. I tu jde o zjevné přehlédnutí, o zřejmou nesprávnost ve smyslu §§ 419 a 430 c. ř. s., kterou opravití jest i z moci úřední. Z ustanovení §§ 553 a 554 c. ř. s. a z vysvětlivek výnosu min. spravedl. ze dne 3. prosince 1897, čís. 25.801 (č. 44 věstníku) ku § 409 c. ř. s. nelze důvodně dovozovati, že rozsudek vydaný o námitkách proti platebnímu rozkazu smí vysloviti se jedině o tom, zda a pokud platební rozkaz ponechává se v platnosti nebo se zrušuje a že by bylo nepřípustno, stanoviti v rozsudku lhůtu k plnění, jestliže lhůta ta v platebním rozkazu nebyla stanovena vůbec, nebo způsobem, odporujícím předpisu § 555 c. ř. s. Když tedy první soud uložil v rozsudku žalovanému zaplacení do 3 dnů ode dne právoplatného rozsudku, nelze v tom shledati ani nepřípustný postup ani nesprávné

právní posouzení věci. Podle §§ 550, odstavec druhý, 557, 559 c. ř. s. musí žalovaný své námitky proti směnečnému platebnímu příkazu vznésti ve lhůtě třídní. Podle § 552 c. ř. s. je námitky opožděné odmítnouti. Z toho je zřejmo, že žalovaný musí v e š k e r é své námitky, nechť jsou povahy formelní nebo meritorní, vznésti ve zmíněné propadné lhůtě třídní, tedy již v písemných námitkách a že nemůže při ústním jednání, nebo později uplatňovati obrany, v písemných námitkách neuvedené. Ve svých písemných námitkách nečinil však žalovaný námitku proti výši zažalované sumy ani co do kapitálu ani co do úroků a nenamítal také, že směnka co do obnosu byla vyplněna způsobem, úmluvě odporujícím. Ve všeobecném prohlášení žalovaného, že popírá, že se vlastnoručním přijetím směnky z 18. října 1921 zavázal zaplatiti 18. ledna 1922 směnečnou sumu 59.060 K, nelze shledati uplatňování námitky té, zejména když žalovaný hned na to doznal, že obdržel od žalobkyně úvěr, k jehož zajištění jí podepsal a odevzdal směnku podepsanou in bianco. Jestliže však žalovaný námitky oné nevzněl ve lhůtě třídní, je s ní vyloučen. Námitky musí býti konkretisovány, musí z nich býti vidno, v jakém směru a z jakých důvodů se platebnímu rozkazu odporuje. Žalovaný netvrdil ostatně ani při ústním jednání ani v odvolání, že dluh jeho v čase podání žaloby s připočtením úroků a bankovní provise nedosahoval výše zažalované sumy, nýbrž vytýkal jen, že dluh jeho činil 1. ledna 1922 58.750 K. Jelikož jde o směnku, podepsanou in bianco, danou věřitelce ku krytí poskytnutého úročitelného úvěru, není rozhodným, kolik činil dluh žalovaného 18. října 1921 ani kolik činil dnem 1. ledna 1922, nýbrž záleží na výši jeho v čase podání žaloby. V tomto směru však, jak již uvedeno, nebyla nějaká konkrétní námitka v čas vznesena. Že k zachování směnečného práva proti přijateli není, vyjímaje směnku domicilovanou, třeba, aby směnka byla v den splatnosti předložena k placení, ustanovuje výslovně čl. 44 sm. ř. Odvolatel dovozuje, že opomenutí to má za následek alespoň, že věřitel nemá nároku na úroky z prodlení a na útraty žaloby. K názoru tomu lze přisvědčiti v tom případě, když dlužník, jemuž nebyla směnka v době splatnosti k placení předložena, hned po doručení žaloby směnečný obnos zaplatí, jelikož tu vzhledem k ustanovení čl. 39 a 40 sm. ř. nelze mluvíti o zaviněném prodlení dlužníkově, naopak z chování dlužníkovy je zřejmo, že žaloby a útrat s ní spojených vůbec nebylo třeba a že by také úroky z prodlení nebyly vzešly, kdyby byl věřitel směnku v době splatnosti dlužníku předložil. K závěru takovému nelze však dojíti v tomto případě, kdy žalovaný ani za sporu nezaplatil. Mohlo by se tu jednati nejvýše o úroky z prodlení za dobu od splatnosti směnky do doručení žaloby; avšak i co do těchto úroků bylo platební rozkaz ponechati v platnosti z příčiny již shora uvedené, že totiž ve lhůtě třídní nebyly v příslušných námitkách proti objemu zažalovaného nároku ani co do obnosu kapitálového ani co do požadovaných a přiznaných úroků činěny (konkrétní) námitky. Právní názor prvního soudu, že ustanovení § 406 c. ř. s. platí také pro rozsudky vydané o námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu, je správný, jelikož § 406 c. ř. s. vyslovuje zásadu, platnou pro procesní řízení vůbec, a předpis ten není v odporu s ustanovením §§ 553 a 559 c. ř. s. I kdyby tedy bylo prokázáno, že dluh žalovaného nebyl splatným již v den vydání platebního příkazu, nýbrž že splatnost jeho nastala teprve 15. února

1922, musil by rozsudek vydaný 20. února 1922 ponechati platební rozkaz v platnosti, a bylo by žalovanému určiti jen novou třídenní lhůtu platební, což se však v napadeném rozsudku stalo. Když pak žalovaný ani po 15. únoru 1922 až do vynesení rozsudku dluhu svého nezaplatil, je každým způsobem v prodlení a tím je také prokázáno, že žaloby proti němu bylo třeba a že útraty žalobní na žalobu a na spor vynaložené byly účelné a nutné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl po právní stránce

v d ů v o d e c h :

Dovolání poukazuje především na vývody odvolání. Odvolací soud však podrobně a důkladně probral vývody odvolání v celku i podrobnostech a vyvrátil všechny tam rozsudku první stolice činěné výtky a postačí tedy poukázati na správné, zákonu i skutkovému podkladu odpovídající důvody napadeného rozsudku. Pokud dovolání připojeny jsou ještě vývody další, připomíná se k nim toto: Pariční lhůta v řízení směnečném činí podle §§ 555 a 557 c. ř. s. tři dny. Tato třídenní lhůta jest pro soud závazná a soud ji musí v platebním rozkazu (rozsudku) ustanoviti v této předepsané výměře, byť i strany navrhovaly a se shodly na lhůtě jiné (§ 409 c. ř. s.). Opomenul-li tedy procesní soud do směnečného platebního rozkazu vepsati platební lhůtu vůbec, vzhledem k tomu, že v žalobě přesná lhůta požadována nebyla, platí přece jenom lhůta k plnění zákonem stanovená, totiž lhůta třídenní (§ 557 c. ř. s.). A když pak soud po podání námitek při projednávání sporu a při vynesení rozsudku v rozsudku tom chybu napravil tím způsobem, že určil třídenní pariční lhůtu ode dne právoplatnosti tohoto rozsudku, není to zajisté strana žalovaná, která by oprávněně do opravy té stěžovati si mohla. Z doslovného znění námitek, že žalovaný popírá, že se vlastnoručním přijetím směnky ze 16. října 1921 zavázal zaplatiti 18. ledna 1922 směnečnou sumu 59.060 Kč a z doznání na to následujícího, že obdržel od žalobkyně úvěr, k jehož zajištění jí podepsal a odevzdal in bianco směnku (směnečný blanket), jde na jevo, že nebylo třeba pátrati a připouštěti důkaz, na jakou sumu směnka zníti měla. Vždyť žalovaný podepsal ji in bianco a banka byla jím oprávněna, vyplniti ji podle toho, mnoho-li podle jejích záznamů činil dluh žalovaného v čase podání žaloby. Poněvadž žalovaný pro tuto dobu žádné částky v námitkách neuvedl, poněvadž dále v písemných námitkách ničeho proti výši zažalované částky ani co do kapitálu ani co do úroků nenamítal a neuváděl, že byla směnka do určité sumy vyplněna proti úmluvě, nelze k dalším teprve při jednání o námitkách v tom směru činěným vývodům jakožto opozděným přihlížeti (§§ 550 odstavec druhý, 557 a 559 c. ř. s.). Není možno pouhé popření žalobního tvrzení pokládati za námitky, jež by pak bylo lze za sporu blíže prováděti. To by se přičilo ustanovením §§ 552, 550, odstavec druhý, 557 a 559 c. ř. s.

Čís. 1719.

Projednání tuzemcovy pozůstalosti nelze přenést na soud cizozemský.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, Nd I 283/22.)